

5. Daniel Dencik: Grand Danois

Teksten er fra Grand Danois, 2016.

Daniel Dencik (f. 1972), dansk-svensk forfatter og filminstruktør.

Efter middagen i restauranten inviterede han hende på en drink på sit værelse. Hun smed sine sandaler i entréen og så sig om i det værelse, hvor forfatteren havde boet i to år.

– Her bor du så, sagde hun og lød sarkastisk.

5 Langs kysten løb et lyst koralrev, hvis skaldyr dagligt blev indlemmet i restaurantens menu. De havde fået østers rockefeller og skyllet dem ned med hvidvin. Mod revet blev havets bølger brudt ned, inden de nåede stranden. Han boede i et af de værelser, der vendte ud mod det monotone, rytmiske skyl fra havet. Værelset var indrettet med møbler af mørkt træ og malerier af lokalt, sorgløst og naivistisk til-
10 snit. Han kom til at skamme sig over den huslige orden, der herskede på hans værelse. Det lignede næsten et hjem, der var ingen kufferter, bøger lå opslået på kommoderne, der var en printer under bordet. Han fandt noget is og skævede til kvinden, der gik rundt i hans værelse og mindede ham om en ejendomsmægler. Hun er i et fandenivoldsk humør, tænkte han. Han afbrød sig selv ved minibaren,
15 gik hen til telefonen, der lå til opladning ved højtalerne og satte noget musik på. Hun fnøs genkendende, da sangen begyndte. Før middagen havde han tændt levende lys på verandaen. Han kom hen til hende med to glas i hænderne, rom og is.

– Det endte med at blive en virkelig god dag, sagde han.

– Den er ikke slut endnu, sagde hun.

20 – Lad os gå lidt udenfor.

– Han er så sørgelig, sagde hun og blev stående.

– Hvem?

– Er det ikke Leonard Cohen¹, du har sat på?

– Jo.

25 – Han har ikke formået at finde ro med andre mennesker, er det ikke sådan?

Hun tog sin drink og løftede glasset mod ham.

– Skål, sagde hun og satte sine læber til glasset.

– Hyggeligt, sagde han.

– Det er da dybt sørgeligt, sagde hun og smilede.

30 – Sørgeligt?

– Leonard Cohens liv.

– Ja, sagde han, jo, det er det vel.

– Lidt ligesom dit.

– Som mit?

35 Hun nippede til sin drink, gik hen og satte sig i stolen bag hans skrivebord. Det var ikke meningen, at hun på den måde skulle gå på opdagelse i hans værelse. Det var første gang, han havde ladet andre end personalet komme ind. Han havde tænkt, at de skulle sidde i hægesofaen ude på verandaen. Her ville han lægge en hånd på hendes lår. Herefter ville han lade hende om det næste skridt.

40 – Jeg tænkte, at vi skulle sidde udenfor, sagde han.

¹ Leonard Cohen: canadisk digter, sangskriver og sanger (1934-2016).

- Hun begyndte at trække skufferne i bordet ud og bladde i hans papirer.
- Er det her dine børn? spurgte hun med et billede i hånden.
 - Ja, sagde han.
 - Hvorfor har du ikke billederne stående fremme?
 - 45 – Det er en lang historie, sagde han.
 - Javel.
 - Som jeg gerne vil fortælle dig. Som jeg burde have fortalt.
 - De er søde, sagde hun, mens hun så på billedet.
 - Tak.
 - 50 – Det må du da selv om.
 - Hvilket?
 - Om du vil fortælle mig det eller ej.
- Han havde lyst til at gå hen til bordet, tage billedet fra hende og lukke skufferne.
- Lad os gå ud, sagde han og nikkede mod verandaen.
 - 55 Hun lagde billedet fra sig, rejste sig op og fulgte ham ud.

De sad i hængesofaen med hver sin drink. Gangene i hotellets have slyngede sig mellem palmetræer og springvand, hvor det hændte, at firben solede sig. Om dagen gik han med bare tæer i strandkanten, indtil han ikke kunne komme længere. Bugten var en halv kilometer bred, hotellet var den eneste bebyggelse. I hver

60 ende rejste skovklædte klipper sig. Forfatterens ben var tynde, hans spor i sandet var lange og dybe. Men hans økonomi var god, han prøvede at holde sig i form, han anså stadig sig selv for at være i besiddelse af et fordelagtigt ydre. En bunke jern var blevet opstillet uden for hans værelse i indergården. Han lå indimellem på bænken og løftede en rusten vægtstang. Han havde ventet på, at en kvinde ville

65 komme. Det var godt at mærke, at han stadig havde det i sig. Hans glas var allerede halvtomt.

- Tænk, jeg ikke har spurgt dig om det før nu, sagde hun.
- Spurgt mig om hvad?
- Det hele.
- 70 – Det er jeg nu glad for.
- Det er jeg ikke.

Han tog fra med foden, satte hængesofaen i stille bevægelse. Hendes rom skvulpede over, så hun måtte slikke sine fingre. Hun slubrede lidt af drinken i sig. De smilede til hinanden, mens de gynge.

- 75 – Hør, sagde han.
- Hvad, sagde hun.
- Hør havet.
- Hvad skal jeg høre?
- Nu er det væk igen. Men der blev helt stille lige før.
- 80 – Du er underlig.
- Havet laver indimellem sådan nogle pauser.
- Okay, sagde hun og trak benene op under sig.

Hun bed på en isterning, sad et øjeblik og så mod havet. Han lagde sin hånd på hendes løftede knæ.

- 85 Hun spyttede forsigtigt isen ud i glasset, lod hånden ligge uden at foretage sig noget.

- Hvad laver du nu?
- Det ved jeg ikke, sagde han og ville fjerne hånden, men nu kunne han ikke.
- Du er så underlig.
- 90 – Er vi ikke alle sammen det?
- Jeg er kedelig, super kedelig.
- Sådan er det. Man bliver enten underlig eller kedelig af at være alene. Eller begge dele.
- Alene?
- 95 – Du har jo heller ikke nogen.
- Det ved du da ikke noget om.
- Har du? spurgte han, selvom han ikke ønskede at fortsætte samtalen.
- Måske. Jeg er 23. Har du aldrig været gift?
- Jo.
- 100 – Har du?
- Hun smilede til ham.
- Han nikkede, trak sin hånd til sig, rejste sig, gik hen til gelænderet og lod hende sidde alene tilbage i den gyngende sofa.
- Vi behøver ikke at tale om det, sagde hun.
- 105 – Det er okay, sagde han.
- Der var ikke mere i glasset. Ude ved pynten var revet tyndslidt, og bølgerne krusede hvidt om klipperne. Han tænkte, at de hellere skulle være gået en tur langs stranden, ventet lidt. Leonard Cohen fortsatte bag ham. Han hørte, at hun sprang ned fra hængesofaen. Hun stillede sin drink fra sig på gulvet. På isternin-
- 110 gernes klirrende skvulp mod glasset kunne han høre, at det stadig var næsten fuldt.
- Hvor er toilettet?
- Inde til højre.
- Men da han vendte sig om, var hun i færd med at tage sine sandaler på i entré-
- 115 en.
- Går du? spurgte han.
- Ja.
- Han gik ind til hende.
- Undskyld, sagde han, gå ikke.
- 120 – Hvorfor siger du undskyld?
- Det ved jeg ikke, fordi jeg ikke fra starten fortalte, hvordan det var.
- Hun støttede sig mod den ene væg og hev en strop op over sin hæl.
- Jeg er glad for, at du har været gift, sagde hun.
- Er du?
- 125 – Og at du har børn.
- Hvad mener du?
- Der er noget uhyggeligt ved en mand, der er så gammel, som du er, uden at han har kunnet knytte sig til andre. Jeg er glad for, at du ikke er så kold, som jeg troede.
- 130 – Hvorfor går du så?
- Nogle gange bliver det hele bare lidt for sørgeligt.